



მეგობრის სიკვდილი

ბიძინა ესკინა უკანასკნელ
აქცი ჭკადუასკან
ყური დაიგდო, ჩემო მეგობარო, ჩემი
სავედ მიწა დაგვიშარო შენ, დაღმანს
ხო არა გასწო ჩა: მხელა დაშინადა ვის თვალადნი.

მითხარ, სადა ხარ, ჩემო ბიძინა,
 ტივიის სუსხი თუ გობის ვალზე?
 მომწერა მინდ, სადა გაქვს ბინა?
 მთაზე თუ სტოპში, წყალში თუ ხეივანზე?
 იქნებ ყოჩაღი ბიჭობის ბულბულადს,
 ჩამოთოლილხარ უღებუი სარზე?
 იქნებ ალყის მშვიდვალას უშუა
 ან და ისვენებ ამურის ფსკარზე!
 იქნებ ლამოვ მუხლი მალსაკვით
 თვით ზარბალი ვაფსიარო
 ან შენებური ალფრთოვანებით
 ლანის სთავას ერთად ვისვნო?
 იქნებ თქნაკოვ ვახლე მფრინავი,
 აგზობუნო მანის მოვლოდი?
 ან იქნებ შანი სახე ავანყინავი
 აღარ იწინის მთხმალთა შორის?
 თ, თე არ ვიცი, სად ხარ, ბიძინა,
 ვითხე ქარიშხალს, ზღვას და ხაღალს,
 სქვან ყვალსფარი... ლეა გარჩინს,
 და თუ შავსქარი ბინდომსილ ჯალვას.
 გაქარ, მზის და სიჭკბუჯაქ,
 ფრთლსე ქვეულსე ჩვენი ვულავი,
 და თე შანს შავლავ ხე მჩრავს უჯვი?
 მღვლსეა შჩამალთა ღვანი ულავი!
 თ, დაიწყავლს ის და-სასთი,
 ჩვენ რომ დავმჩხიით უხანსხანლად!
 ვახსოვს ლამალი? თ, რომონ თთვს!
 შავლავ ბი... თოვლი იქსე ნაღვალად.
 მე სინხლით დავწარ მწიგა სჭრითონავს
 და მწიგალთა დასავჩავს სიჭვავს ნაღვლიანს.
 ლეანი მჩამოუღს ვადაიქროლავს
 და შანთან მთა დაღმანად.
 შენ მწიგითხვ, და ის ვიპოვოქს,
 რომ ვვლავ ვთვლი, ქვით, ჩვენ ვული დაჭიოქს
 ვინე თვანავა ვაქითიქს,
 შენ ის ვიპოვონს, ის მთავა მანთან!

